

HIÁNYOD

Hiányod tömegek kiáltják.
Szó csattan át a városon,
szilánkja házfalakba áll.
De nincsen irgalom sehol:
arcomon ott az arcod is,
elkerülnek mind a nők.

Már egészen átváltozom,
sóvárgás élő lét-darabja.
Átsütnek rajtam csontjaim,
mint izzó röntgenkép, megyek.
Szívem alatt zenét hordok ki.
Mozdulatlanságomból
utak hajtanak,
mint törzsökből gyökerek.

Megüt hiányod, mint az áram.
Arcom jelekkel televesi.
Járkálók örök váltólázban,
gyönyör így a hideglelés is.
Idegvihar tarolja testem,
mindent átszó e láz-vadon.
Hiányod minden sejttem kínja,
millió arcod előhívja.

Nem éltem még ily gazdagon!

RIGÓ BÉLA

SZAKSZERŰSÉG

Terjengős és lapos —
mondta a kritikus,
amikor meglátta a tengert.

VÍZIÓ

Égig érő esőben áznak.
Szétrebbentek a bambuszházak.
Földbe a halál gödröt tátott.
Hordasz-e szíveden

napalm-virágot?!

ŐSZ

Lomb a bokrok alá
tömörül.
Ágon ing a halál.
Gyönyörű!